

*A tízrészes
sorozat
harmadik
története*

A jósnő álma

A Dunaparti srácok kalandjai

Bob Hitching

A tízrészes sorozat harmadik története

A jósnő álma

A dunaparti srácok kalandjai

Bob Hitching

eBooks for download
east.om.org/ebooks

The Fortune Teller's Dream

© 2010, Robert Ian Hitching, Budapest

2014 for the Hungarian edition by Roma Bible Union

Translated by permission. All rights reserved.

This project is a joint production by Roma Bible Union and OM East

Írta: Robert Ian Hitching

Illusztrálta: Judy Holliday

Fordította: Garai Randimbiarison Julianna

Garai Randimbiarison Julianna rajaival

Layout and Design: OM EAST

Website: east.om.org/ebooks/

Dedikáció

*Daniel Sullivan,
Jézus fiatal követőjének, aki az
Amerikai Egyesült Államokban él,
Virginia államban.*

Tartalomjegyzék

Dedikáció	3
Branka Nagyi.	7
A jósnő álma	17
Zűrzavar a faluban	25
Egy újabb csoda	33
A terv.	43
Holdfény	51
Eltűnési jelenet.	61
Az igazi szellemi erő.	69

Első fejezet

Branka Nagyi

Végre elérkezett a szünidő, és véget ért az iskola. Jován az asztal mellett ült egyedül, és az egyik UNA klubos kifestőjét színezgette. Szerette az iskolát, de szerette az iskolai szünidőt is. Megnyílt az ajtó, mire ő felemelte tekintetét az asztalról, és meglátta Máriát, aki nagyon szégyenlősnek és izgatottnak tűnt ott az ajtóban állva: „Jován, el tudsz kísérni engem valahová? Én tényleg félek.”

Jován fogta a könyvét és a színes ceruzákat, és egy kis dobozba helyezte őket, amelyet a mosdó feletti kis szekrénybe tett. Miközben indultak kifelé az utcára, Máriára mosolygott. Jován szólalt meg először: „Hívjuk Petárt is, hogy jöjjön velünk!” Még be sem fejezte a mondatát, Petár máris előbukkant a háza mögül, és ott állt előttük. Mária így szólt hozzájuk: „Az anyukám azt mondta, hogy menjek el Branka nagyi házához, és hozzak gyógyfüveket a hasfájása ellen. Nagyon félek odamenni.” Mindkét fiú pontosan tudta, hogy mitől félt a lány. Branka nagyi jósnő volt, de átkot is tudott szórni ha akart. A faluban minden gyermek félt tőle. Sokan még a háza előtt sem

szívesen mentek el. Petár így szólt: „Menjünk el együtt, és akkor nem esik bajunk.”

Branka nagyfi egy kis egyszobás házban lakott a falu szélén. Az ablakokon a függönyök mindig be voltak húzva, és a ház környékének mindig valami furcsa hangulata volt. Amint a három barát mendegélt, Jován egyszercsak megállt, és így szólt a másik kettőhöz: „Szerintem imádkozzunk-Jézushoz, hogy védjen meg bennünket.” Mária zavartan nézett, mivel ő még nem volt Jézus követője, de szerette az UNA klubot, és úgy tekintett Jovánra és Petárra, mintha testvérei lennének. Petár bólintott, és elkezdett imádkozni.

„Urunk Jézus, mi csak gyerekek vagyunk, és látod, hogy félünk ettől az asszonytól meg

a házától. Védjél meg bennünket, kérlek!” Egy „Ámen”-nel be is fejezték, ahogy arra tanították őket. Ezután folytatták útjukat a furcsa ház felé. Megérkeztek a házhoz, és megálltak előtte. Petár ekkor előre lépett, és bekopogott az ajtón. Az emberek ebben a faluban általában csak beléptek egymás házába, de valami okból Branka nagyfi ajtaján mindig kopogtak, mielőtt bementek volna. Ott álltak, és vártak. Titokban, habár ezt senki sem mondta ki, abban reménykedtek, hogy Branka nagyfi nem nyit ajtót. De hirtelen kicsapódott az ajtó, mire mindhármuknak elakadt a lélegzete, és hátrébb is léptek egy kicsit. Branka nagyfi szúrós tekintetével egyesével végigmérte a gyerekeket. Amikor rájuk förmedt, a kérdése

úgy hangzott, mintha parancs lenne: „Mit akartok?” Mária halkán válaszolt: „Branka nagyi, édesanya megkért, hogy jöjjenek ide, és kérjek gyógyfüveket. Azt mondta, hogy maga majd tudni fogja, hogy mire van szüksége.” Branka nagyi szó nélkül visszament a házba. Ők hárman egymásra néztek, és ugyanazt a zavartságot érezték. Branka nagyi visszajött, gyorsan egy barna kis zacskót tett Mária kezébe, majd szó nélkül becsukta az ajtót. Mindjában megkönnyebülést éreztek a szívükben, és ahogyan csak tudtak igyekeztek minél hamarabb távol kerülni a háztól. Petár szólalt meg elsőként: „Ez félelmetes volt.” Jován megrázkódott: „Valóban félelmetes.” Mária rájuk nézett, és nagyon örült, hogy olyan közel kerültek

egymáshoz, mintha csak testvérek lettek volna.

„Mennem kell, hogy ezt elvihessem az anyukámnak. Köszönöm, hogy segítettetek!” – mondta Mária. A két fiú egymásra nézett, majd megfordultak, és Ignác úr háza irányába fordították a tekintetüket. Szó nélkül elindultak arrafelé. Ignác úr éppen a háza előtt üldögélt. Valamilyen füzet volt nála, és abba irogatott. „Szervusztok, srácok! Gyertek üljetek le, és meséljete.” Mást nem is mondott, csak felállt és bement a házba, majd három pohárral meg egy kancsó limonádéval tért vissza. Megtöltötte a poharakat, odanyújtotta a fiúknak, és leült melléjük. Petár szólalt meg elsőként: „Máriával el kellett mennünk

Branka nagy i házához.” Ezen kívül mást, már nem is kellett mondaniuk. Ignác ú r mosolygott, és bólogatott mintha csak tudta volna, mi jár a fejükben. „A Biblia egyik legfontosabb parancsolata, hogy ne legyenek más isteneink az egy Istenen kívül, aki a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja.” A fiúk hallgattak és figyeltek. „Néhány emberrel megtörténik, hogy a Sátánt teszik Istenükké. Ez egy nagyon, de nagyon borzasztó dolog.” Most Jován szólalt meg először: „De miért féltünk mi mindnyájan annyira, amikor a házá nál voltunk?” Ignác ú r mosolygott.

„Mert a Sátán hazug. Azt akarja, hogy azt higgyétek, hatalmasabb Jézusnál. Pedig nem az! Sohasem volt az, és soha nem is lesz az.” Ekkor Petár anyja jelent meg az

utcán, hogy hazahívja Petárt. A fiúk felálltak, megköszönték Ignác úrnak az üdítőt, és hazamentek.

Második fejezet

A jösnő' álma

Petár és Jován a folyóparton üdögéltek. Sütött a nap, és körülöttük a levegőben pedig valami különös nyugalom és békeség uralkodott. Ma nem horgásztak, csak a madarakat figyelték, ahogyan lesuhannak a vízhez, hogy elkapják a mit sem sejtő rovarokat. Persze az ő délutánjuk már nem volt annyira békés. A faluból nézve a folyó túlsó oldalán ültek a part mellett. Onnan, még abból a távolságból is láthatták azt a fiatal embert, aki leszállt a kerékpárjáról, és a

folyó felé indult. Ahhoz azonban túl messze voltak, hogy pontosan láthassák, mit csinál vagy hogy egyáltalán ki is ő. Egyikőjüket sem foglalkoztatta már a dolog. Petárnak támadt egy ötlete: „Gyerünk nézzük meg, hogy Bránkó otthon van-e, és hogy van-e kedve velünk jönni, fára mászni!” Jován is jó ötletnek tartotta ezt, így tehát elmentek a szerb faluba, ahol Bránkó az édesanyjával lakott. Amikor a falu szélére értek, egy nagy tömeget láttak valakinek a háza előtt. Ott volt két rendőrautó is, és mindenki egyszerre beszélt. Tizenkét éves lehetett az a fiú, aki miközben épp megfordult, megpillantotta a nézelődő Petárt és Jovánt. Hozzájuk lépett és így szólt: „Valaki betört ebbe a házba,

és ellopta az összes kést, villát és kanalat, de semmi mást nem vitt el.”

„Ez nagyon furcsa, miért lopná el valaki csak ezeket?” A fiú válaszolt: „Mindenki ezt kérdezi.”

Jován és Petár elindultak a színhelyről lefelé az utcán oda, ahol Bránkó lakott. Kopogtak az ajtón, majd Bránkó édesanyja válaszolt. „Sziasztok, fiúk! Bránkó nincs itt-hon. Nem tudom merre lehet. Elment még kora reggel, és azt mondta, hogy estére hazaér.” A két fiú megköszönte az asszonynak, majd visszament a faluba.

Amikor a faluba vezető poros útra értek, óriási zavargást hallottak. Nagy tömeg gyűlt össze Branka nagy háza előtt. Ebben az volt az érdekes, hogy az emberek java

része a szomszédos faluból érkezett szerb volt. Szokatlan dolog volt, hogy romákon kívül mások is jöjjenek a faluba.

Branka nagyi a háza előtt állt furcsa kifejezéssel az arcán. A tömeg egyre növekedett, miközben ő fura hangokat kezdett hallatni. Amíg a fiúk ott áldogáltak, Mária lépett oda hozzájuk. Ijedtnek tűnt, miközben ezeket mondta: „Volt egy álma, és azt mondta, hogy valami gonosz erő szállt le a folyóból a falvakra. Azt is mondta, hogy az álmaiban azt közölték vele, hogy ő a kiválasztott arra, hogy az emberek előtt felfedje az igazságot.” A fiúk egymásra néztek. Ebben a pillanatban felkiáltott egy ember a faluból, hogy Branka nagyi bolond, amin sok falubéli nevetett. A két fiú és Mária

újra elmentek Ignác úr házához. Ő kint ült, könyvet olvasott és teát ivott. Felemelte a tekintetét és rájuk mosolygott: „Nekem úgy tűnik, hogy ez egy három pohárnyi üdítőt követelő probléma lesz.” Felállt és bement a házba. A három kisember mindig biztonságot és nyugalmat érzett Ignác úr közelében. Mintha ő mindig tudta volna, hogy mit kell mondania. Kijött a házból kezében egy tálcával, amelyen négy pohár és egy műanyag kancsó volt. Feltöltötte a poharakat és mosolyogva szólalt meg: „Na, tehát Branka nagyinak valami különleges hatalma van?” Mária válaszolt először: „Én nagyon félek tőle.” Ignác úr úgy mosolygott, hogy ettől mindjárt megnyugodtak. „Vannak gonosz hatalmak és nagyon is

erősek. De még a legerősebb gonosz ereje is semmi Isten hatalmához képest, amely Jézus követőinek a szívében él.” A két fiú egymásra nézett, majd Máriára. Ignác úr folytatta: „A gonosz legnagyobb hatalma abban van, hogy elhitesse az emberekkel, hogy a Sátán hatalmasabb, mint amilyen valójában.” A csoportra ekkor nyugalom telepedett. Mindjában abba az irányba néztek, ahol még mindig ácsorgott a tömeg. Petár így szólt: „Ignác úr, tudom, hogy az igazat mondja, de ez akkor is ijesztő.” Jován ekkor hirtelen rémült arccal ugrott föl. A bokorra mutogatott Petár háta mögött. Mária és Petár is elszörnyedve ugrottak fel. Mindkettejüknek elakadt a lélegzete félelmükben. „Mi az? Mit láttál?” Jován

a bokorra mutogatott furcsa tekintettel az arcán. Hangosan suttogta: „Egy béka, ez biztosan az én halott dédanyám.” Nem tudta már visszafogni magát tovább, hanem hangos nevetésbe tört ki, közben a hasát fogva majdnem a földre esett. Mária csaknem sikoltozott a haragtól és a nevetéstől. Petár Jovánra ugrott, leteperte, és birkózni kezdett az unokatestvérével, közben ezt kiabálta: „A frászt hozod ránk!” Ezután ismét mindnyájan leültek, itták az üdítőjüket és nevetgéltek. Ignác úr mosolygott, majd elkomolyodott: „Soha ne becsüljétek alá a gonoszt, de soha ne becsüljétek túl sem! Maradjatok közel Istenhez, és minden rendben lesz.”

Harmadik fejezet

Lüzavar a faluban

Jován és Petár, Bránkó házának ajtaján kopogtak. Ismét Bránkó édesanyja nyitott ajtót: „Sajnálom, fiúk, megint elkerültétek egymást. Ma is kora reggel ment el, és azt mondta, hogy csak késő este tér vissza.” Az unokatestvérek elhagyták a házat, és a roma falu felé vették az irányt. Petár közben ezt mondta: „Azon töröm a fejem, hogy vajon mit csinálhat Bránkó. Úgy tűnik, hogy állandóan házon kívül van.” Éppen ekkor hajtott el mellettük Boriszláv a kerékpárján.

Horgászbót volt nála és szatyrok. Nem is szólt hozzájuk, mintha észre sem vette volna őket. Jován a tekintetével kísérete, miközben Boriszláv a folyó felé biciklizett.

„Nem is tudtam, hogy Boriszláv horgászni jár.” Petár is a vállát vonogatta: „Én sem. Lehet, hogy nemrég kezdte érdekelni a dolog.” Alighogy befejezte a mondanivalóját, amikor is ugyanaz a fiú sietett el mellettük, akit valamelyik nap láttak a büntett színhelyén. Elrohant mellettük, miközben zihálva közölte: „A boszorkánynak a falutokból újabb álma volt, és most el fogja mondani, hogy hol vannak elrejtve az ellopott kések, villák és kanalak. Mindenki oda tart.” A fiúk elkezdtek futni, és amikor leértek a poros útra, látták, hogy megint

egy egész nagy tömeg gyűlt össze Branka nagyai háza előtt. Az ajtó csukva volt, az emberek pedig kint várakoztak. Nagy volt a csend. Jován hallotta a mobiljára érkező üzenetet jelző sípolást. Benyúlt a zsebébe, és megnézte a telefonját, de rájött, hogy tévedett, mivel semmilyen üzenete sem érkezett. Ekkor lassan kinyílt az ajtó. Branka nagyai állt ott nyugodtan, és a tömegre nézett. Egészen halkán szólalt meg: „Kitől is lopták el a holmait?” Egy nő emelte fel a karját, aki Mária édesanyjához hasonló korú volt. Branka nagyai azt mondta: „Volt egy álmom tegnap éjszaka, és álmomban láttam azt a helyet, ahová a lopott tárgyakat rejtették. Megmondom nektek hogy merre van az a hely, de legyetek kedvesek egy

magamfajta öregasszonyhoz, és hozzatok nekem egy kevés ennivalót! Örülni fogok, ha az álmom igaznak bizonyul, ti pedig áldásban részesültök majd.” A nő igenlően bólintott. Branka nagyfi mosolygott, majd halkán ismét megszólalt: „Álmomban láttam a házatok hátsó részét. Három sorban, ültettetek-e oda paradicsom növényeket?” Az asszony ismét bólintott. „A második sor elején, a házhoz közeli oldalon, nem túl mélyen a földben, megtalálod a dolgaidat.” Branka nagyfi ekkor becsukta a szemeit, majd ismét kinyitotta. Felnézett az égre, és hátat fordítva bement a házba.

Az egész tömeg elindult az asszony háza felé. Néhányan azt hajtogatták, hogy az öregasszony bolond, és az is, aki hisz neki.

A tömeg megérkezett a házhoz. Az asszony bement, majd kiment a hátsó ajtón egy kis ásóval a kezében. A tömeg szétszéledt a ház mentén, és a kerítésen át nézelődött. Éppen három sor paradicsom ültetvény volt ott, úgy, ahogyan azt a boszorka is megmondta. Az egyik férfi meg is jegyezte, hogy bárki idejöhetetett és a kerítésen át láthatta, hogy hány sor paradicsom van. Az asszony letérdelt, és ásni kezdte a földet.

Hirtelen kiejtette az ásót a kezéből, és keresztet vetett. Nagy megdöbbenés ült ki az arcára, amely a tömegre is átterjedt. Ekkor lenyúlt és felemelte a műanyag zacskót, amiben benne voltak a hiányzó kések, villák és kanalak. Mindenkinek elállt a szava. Valamivel később - még aznap

délután, az asszony visszament a roma faluba egy nagy fazék disznópörkölttel, krumplival és főzeléssel. Mire megérkezett a házhoz, addigra már néhány roma asszony kis virágcsokrot helyezett Branka nagy háza elé. Ezután az eset után, a roma és szerb falvak lakói másról sem beszéltek, mint arról ami itt történt.

Negyedik fejezet

Egy újabb csoda

Bránkó fáradt volt. Mikor mendegélt hazafelé, késő volt már, és be is sötétedett. Éppen befordult az utcájukba, amikor meglátott egy feléje közeledő alakot. Lép-teit felgyorsította, majd futott egészen a házukig. Amint a ház mögé került, a bokor mögé tette a nehéz zsákot, amit idáig cipelt. Épp csak elrejtette a csomagot, amikor egy hangot hallott a háta mögül. Jován volt az. „Bránkó, mit csinálsz?” – kérdezte. Bránkó büntudattal a tekintetében nézett rá, majd

megszólalt: „Semmit.” Jován a szemébe nézett: „Bránkó, mi a baj? Furcsán viselkedsz. Senki sem tudja, hogy merre jársz, és most pedig egy zsákkal láttalak.” Bránkó zavartan nevetett: „Semmi különös. Csak van egy kis titkom, ennyi az egész.” Kivette a mobilját, és megnézte mennyi az idő. „Mennem kell.” Megfordult, és gyorsan bement a házba. Ezen az éjszakán, ahogy Jován az ágyában feküdt, nyugtalanság fogta el Bránkó miatt. Branka nagyfi is aggasztotta és a többi fura és sötét dolog, ami mostanában történt. Hamarosan nyugtalan álomba merült.

Egyszercsak reggel tájt beszélgetésre ébredt, és hallotta, hogy a szülei izgatottan tárgyalnak valamiről. Édesapja hangosan

újságolta: „Valaki ellopta az összes ezüst trófeát a művelődési házból. A foci kupát, meg a birkózási érmet, mind eltűnt! Ellopták!” Jován azon törte a fejét, hogy mi is történhet a falujukban, és nem tudott ellenálni a gondolatnak, hogy Bránkónak és a zsáknak is esetleg köze lehet a lopásokhoz. Az apja folytatta az anyjával folytatott beszélgetést: „Nos, a művelődési ház igazgatója most ide jön, hogy kiderítse, esetleg Branka nagyitud-e segíteni neki valamilyen álommal.” Amint az apja befejezte a mondanivalóját, Jován valami zajt hallott kintről. Gyorsan felöltözött, és lement a faluba. Egy nagy csoport indult ugyanis éppen Branka nagyiháza felé. Ő is gyorsan csatlakozott hozzájuk, és hamarosan Petár és Mária mellett

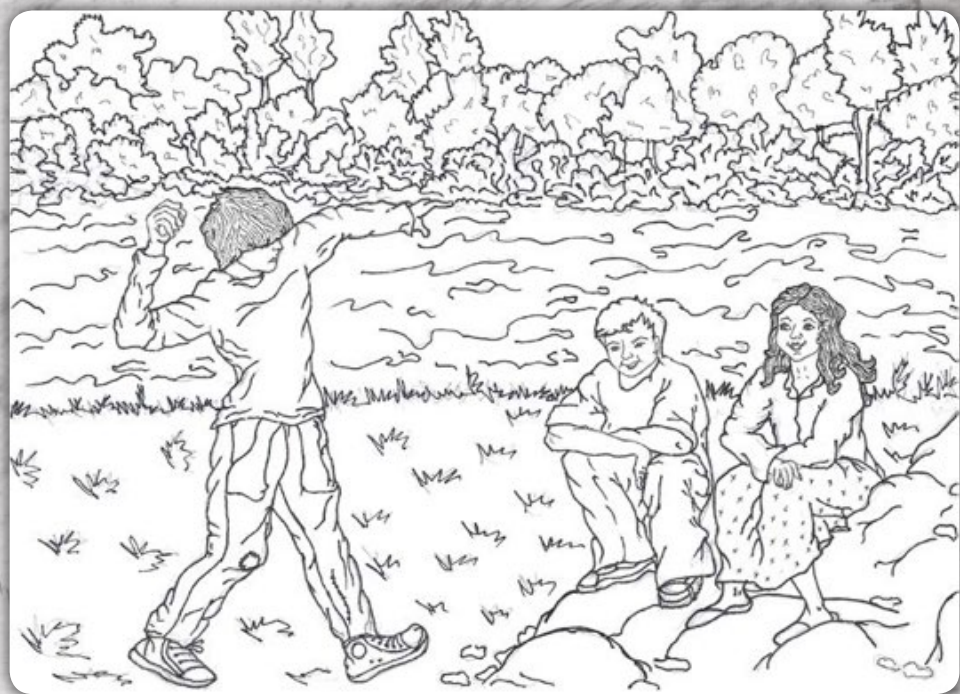
találta magát. Mária szólalt meg először: „Anyukám szerint azt beszélnek az emberek, hogy az egyház ideküld valakit, és Branka nagy házáat szentté avatják. Tudod, képekkel, gyertyákkal és más hasonlóval.” Még mielőtt befejezte volna, Petár közbeszólt: „Azt hiszem, hogy már mások hamarabb ideértek, mint az egyház. Nézzétek csak!” Branka nagy háza felé mutatott. Gyertyák voltak kirakosgatva a ház mentén, és különféle, műanyag keretekben lévő szentképek. Éppen akkor értek oda, amikor Branka nagy kilépett az ajtón. A fején parókát viselt, melynek két, hosszú fekete fonata a vállaira esett. Kendő volt rajta, melynek szélei lazán a hátára lógtak. Az arckifejezése furcsa, szinte gonosz volt. A művelődési ház

igazgatója előrelépett és így szólt: „Branka nagy, tudsz-e nekünk segíteni az ellopott trófeák megtalálásában?” Csend telepedett a tömegre, miközben ő behulyt szemekkel az ég felé emelte a tekintetét így válaszolt neki halkán: „Látomásom van. Be kell mennem a házba. Gyertek vissza egy óra múlva!” Hátat fordított nekik, bement a házba, és becsukta az ajtót maga mögött. Sokan úgy döntöttek, hogy maradnak, és várnak egy órányit. A művelődési ház igazgatója elment, mondván, hogy hamarosan vissz tér. Mária egyszer csak csendben sírdogálni kezdett: „Jován, nem tudom, hogy miért, de mindez nagyon ijesztő számomra.” Petár közbeszólt: „Gyerünk, és kérdezzük meg Ignác urat, hogy mitévők legyünk!”

Nemsokára a három fiatal, Ignác úr háza előtt ücsörgött, és ismét üdítőt szürcsölt. Ignác úr mosolygott, majd megszólalt: „Elsősorban hadd mondjam el nektek, hogy nincs ok a félelemre. Ezek gonosz dolgok, de nem olyan fajta gonosz dolgok, mint amilyeneknek hiszitek.” Mária kezdte jobban érezni magát most, hogy mindjában együtt voltak: „Ignác úr, lehetséges az, hogy Isten adja neki ezeket az álmokat és látomásokat?” Ignác úr ismét mosolygott: „Mária, a Biblia azt tanítja, hogy az, amit Branka nagyfi művel, nem Istentől származik. Azt hiszem, hogy nagyon hamarosan megtudod te is, hogy mi az igazság mindezzel kapcsolatban. De kérek hidd el nekem, hogy nincs mitől félned!”

Hirtelen a beszélgetésüket a tömeg moraja zavarta meg, amely Branka nagyfi háza előtt és az utcán gyűlt össze. Az igazgató már ez ideig visszatért, és mindenki Branka nagyira várt, hogy kijöjjön a házból. A fiatalok is csatlakoztak a tömeghez. Jován mobilja hangjelzést adott, hogy üzenete érkezett. Azt remélte, Bránkó lesz az. Benyúlt a zsebébe, majd rádöbbsent, hogy nem az ő mobilja szólalt meg. Branka nagyfi kilépett az ajtón. Még mielőtt megszólalhatott volna, az igazgató úr felemelte a kezét, hogy csendet kérjen. Aztán így szólt az összegyűltekhez: „Összeült ma a bizottságunk, és 100 eurós jutalom jár annak, aki segít nekünk a trófeák visszaszerzésében.” Branka nagyfi behunyta a szemeit, majd halkán

megszólalt: „Induljatok el a kis ösvényen az erdőbe! Tegyetek meg tíz lépést, és ott lesz egy nagy fa. A fa első ágán lógni fog egy zsák és abban megtaláljátok a trófeákat.” Az emberek majdhogynem futni kezdtek az ösvény felé, amely pár percnyire volt tőlük. A tömeg körülvette a fát, amely éppen tíz lépésnyire volt onnan, ahogyan azt Branka nagyfi megjósolta. Az egyik magasabb férfi megfogott egy gyereket, és felemelte az első faág magasságáig. A gyerek benyúlt az üregbe ott, ahol a faág és a fatörzs találkoztak. Valamit megrántott, és a trófeával teli zsák lepottyant a földre. Erre elállt az ottlévők lélegzete. Néhányan tapsolni kezdtek, mások pedig ujjongásba törtek ki. Jován Petárra nézett, ő pedig Máriára. A dolgok kezdtek egyre furcsábbak lenni számukra.

Ötödik fejezet

A terv

Jován, Petár és Mária a folyó mellett üldögéltek ugyanazon a helyen, ahol a két fiú nem olyan rég együtt töltötte az időt. Mindkét falu lakossága arról az új, mágikus erőről beszélt, ami megjelent a vidéken. Branka nagyi egyre jómódúbb lett, mivel a régi jövendőmondó tevékenysége újra beindult. 100 eurót kapott a művelődési háztól, különböző emberek pedig ennivalóval és ajándékokkal halmozták el.

Jován ezt mondta: „Figyeljetek, Ignác úr szerint ez nem olyan fajta ördögösség, amilyenek mi hisszük. Milyen sötét erő állhat hát emögött?”

Petár felállt, és egy követ hajított a folyóba: „Azt hiszem, ez valami nagyon furcsa dolog.”

Mária csendben nézte: „Gondolkodjunk el az összes furcsaságon, ami mostanában történt, és próbáljuk megfejteni ezeket a dolgokat.”

Jován is egyetértett: „Hát, az egyik furcsa dolog az, hogy Boriszláv sosincs a faluban, amikor ezek a dolgok történnek.” Petár is csatlakozott: „Nagyon furcsa például az, ahogy Boriszlávot láttuk, amint a kerék-párján horgászni ment.” Jován így folytatta:

„Bránkó is nagyon furcsán viselkedik. Egy este azon kaptam rajta, hogy éppen egy zsákot rejtegetett.” Mária nagyon élvezte, hogy egy nyomozó szerepét töltheti be: „Jó. Mi az, ami még furcsa?” Ekkor Jován elmondta nekik, hogy mindkét alkalommal, amikor Branka nagy háza előtt voltak, a mobiltelefonja üzenetet jelzett, habár üzenetnek nyoma sem volt. Petár erre így szólt: „Emlékezzetek, amikor itt voltunk a folyónál láttunk valakit lekuporodni a folyó mellett, de nem ismertük fel. Jován egyre izgatottabb lett: „Igen, ez így igaz.” Mária szólalt meg aztán: „Mindkét alkalommal meghatározott dolgokat loptak el és más dolgokat pedig otthagytak. Vajon miért lopna el valaki csak bizonyos dolgokat,

másikat viszont nem? Mi volt mindkét lopásban a közös?” A kis csapat most elgondolkodott. Petár szólalt meg elsőnek: „Mindkét esetben az eltulajdonított dolgok fémből voltak.” Petár hirtelen felállt: „Azt hiszem, hogy rájöttem! Boriszláv, Bránkó, fém dolgok, a folyó és szöveges üzenetek.” A többiek tágra nyitott szemekkel figyelték. Petár folytatta: „Rendben.” A következőt kell tennünk: „Íme a terv!” A kis csapat összedugta a fejét, és suttogva megegyeztek valamiben. A három barát visszament a faluba, és miközben mendegéltek, Máriát édesanyja szólította: „Gyere gyorsan! Most hozott a postás egy csomagot a számodra, lehet hogy ajándékot kaptál!”

Mária édesanyja behívta a fiúkat, és forró csokit készített nekik. Mária az ágy szélén ült a csomaggal az ölében. Az anyukája szólalt meg először: „Bontsd ki, hiszen én is épp olyan izgatott vagyok, mint te!” Mária lassan és óvatosan leszedte a színes papírt, és kinyitotta a dobozt. Félrehúzta a belül lévő puha papírt, és egy gyönyörű selyemblúzt húzott ki. Hirtelen elakadt a lélegzete, aztán így szólt: „Ki küldene nekem ilyet? És miért?” Felemelte a blúzt. Új volt és nagyon drága. Belekukkantott a dobozba, de nem látott semmilyen üzenetet. Kereste a feladó címét a doboz fedelén, de nem találta. Döbbenetn nézett a fiúkra: „Még sosem volt új blúzom, vagy bármilyen más új ruhám.” Petár mosolygott: „Hát ezt is

hozzá kell adnunk a furcsa dolgok listájához, amik mostanában itt zajlanak!”

Hatodik fejezet

Holdfény

Már majdnem két hét telt el anélkül, hogy bármilyen kiugró esemény történt volna. Jován futva közeledett Petárhoz és Máriához, akik egy csapat kisgyerekekkel beszélgettek éppen a gyereklubról.

Jován levegőért kapkodva így szólt: „Épp most hallottam, hogy történt még egy lopás.” Petár felemelte a kezét: „Fémből volt a lopott dolog?” Jován elnevette magát: „Pontosan, egy ezüst tányérból, amit a

dombtetőn lévő házból loptak el.” Mária egyre izgatottabb lett. Petár szólalt meg:

„Oké, akkor ma éjszaka belevágunk a holdfény hadműveletbe!”

Az emberek, akik a nagy házban éltek a domb tetején, még az ezüst tányérok visszaszerzése miatt sem voltak hajlandóak lejönni a roma faluba. Ehelyett leküldték a kertészüket, aki a többiekhez hasonlóan Branka nagy háza elé jött, ott álldogált, és az előzőekhez hasonló eseményekre várt. A három barát most nem indult el a többiekkel, hanem pont az ellenkező irányba mentek. Ignác úr látta őket az otthonából, és magában mosolygott, miközben ők különleges küldetésükre indultak.

Branka nagyi azt mondta a kertésznek, hogy jöjjön vissza holnap kora reggel, és akkor el fogja mondani neki, hogy hová lettek elrejtve az ezüst tányérok.

Petár pedig elindult a folyó felé vezető úton, és megállt az útkereszteződésnél. Egy nagy bokor mögé bújt, és ott várakozott. Csakis ezen az úton lehetett eljutni a faluból a folyóig. Leült és várt. Eltelt már majdnem egy óra, és már kezdett éppen besötétedni, amikor látni vélt valakit. Az illető kerékpáron közeledett feléje, mintha csak egy árnyék lett volna. Petár lekuporodott, nehogy észrevegyék. A bokor mögül meglátta azt, amit sejtett is, hogy látni fog. Boriszláv volt az a biciklijén, a kormányon pedig egy nagy üres műanyag zsák. Petár

gyorsan kimászott a rejtekhelyéről, és hol futva, hol lépésben haladt Boriszláv felé, a folyóval párhuzamosan haladó árok mentén. Nemsokára láthatta, ahogyan Boriszláv lehajol, és kihúz egy másik műanyag zsákot a folyóból, amit aztán a nagyobb műanyag zsákba helyez. Óvatosan körülnézett.

A faluban eközben Mária, Branka nagyji háza mögé lopakodott nagyon halkán. A zsebébe nyúlt, és kivette a mobiltelefonját. Elküldött egy szöveges üzenetet, majd várt. Pár másodperc múltán hallotta, ahogyan Branka nagyji telefonja szöveges üzenet érkezését jelzi. Mária mosolygott magában ennek hallatán.

A szerb faluban Jován, Bránkó házához ért. A bejárati út végén bebújt egy rakás

tüzifa mögé. Nemsokára Bránkó haladt el a kerítés mellett a ház felé. Egy nagy zsák volt nála, amit nagy elővigyázatossággal a bokor mögé rejtett. Körülnézett, majd besurrant a házba. Jován halkán és gyorsan átnyúlt a kerítésen, és megtalálta a zsákot. Pár perc múlva már rohant is vissza, a roma faluba vezető úton. Mária már ott várakozott, de Petár még mindig nem érkezett vissza. Jován felemelte a zsákot Mária felé. A lány ezt kérdezte: „Belenéztél?” A fiú nevetett.

„Nem, úgy gondoltam várok, amíg mindnyájan együtt leszünk.” Ekkor Petár is megérkezett, és már mesélni is akart, de Jován szólalt meg először mosolyogva: „Hát, íme, itt az eltűnt fémek rejtélye.” Fogta a zsák végét, amelyből néhány darab

ócskavas és fémdoboz potyogott ki. A három fiatal egymásra nézett.

Jován leült, és fejét a tenyerébe hajtotta: „Most mitévők legyünk?”

Petár felnevetett: „Minden oké. Próbáltam neked elmondani, épp most jövök a faluból, és...” Még mielőtt befejezhette volna, Jován édesapja jelent meg a ház felé vezető úton. Mosolygott miközben ajtót nyitott.

„Láttam azt a roma gyereket! Hogy is hívják? Tudod azt, akinek köze volt Mária köpködéséhez és a blúza szétszakításához. Mindegy. Minden nap odajár az ócskavas-telepre már egy jópár hete. Megkérdeztem tőle, hogy talán takarékoskodik, mert vásárolni akar valamit a barátnőjének? Akárhogy is, nagyon szégyenlős volt, és

csak annyit mondott, hogy megpróbál valamit helyretenni.” A férfi kilépett az ajtón, otthagya a három döbbent fiataalt. Jován egészen halkán szólalt meg: „Ó, Mária, azt hiszem most tudtuk meg, hogy honnan is származik az új blúzod.” A lány szemei könnyekkel teltek meg: „És mi mindjában azt hittük, hogy neki is köze van a lopásokhoz.” Petár is a földet nézte és bűntudata támadt: „Nagyon sajnálom, hogy ítékeztem felette! De hadd újságoljam el nektek az én híreimet is...!”

Hetedik fejezet

Eltűnési jelenet

Nagy tömeg várakozott Branka nagy háza előtt. Egy szerb ember fölállított egy asztalt a bejárati ajtónál, ahol italokat és süteményeket árult. Most már az egész ház eleje tele volt virágokkal és gyertyákkal, meg különféle szentek képeivel. Még egy-szer hallani lehetett a mobil telefon hangját, ami üzenet érkezést jelzett. Branka nagy kilépett a bejárati ajtón a háza elé. Amikor megjelent, mindenki elkezdett tapsolni. Ő mosolyogva emelte fel a kezét: „Van valami

különleges mondanivalóm. A múlt éjszaka volt egy álmom, melyben láttam, hogy a mai nap egy nagyon fontos nap lesz. Látomásom volt arról is, hogy ha én ma meg tudom nektek mutatni, hol vannak a lopott tárgyak, az majd végleg bebizonyítja az én szellemi erőm nagyságát. Azt is láttam az álomban, hogy aki hozzám jön, és a tenyeréből jósolok, annak 20 évvel fog meghosszabbodni az élete.” Erre mindenki felsóhajtott. Branka nagyfi folytatta: „Én magam foglak odavezetni titeket, és megmutatom nektek, hogy hol vannak elrejtve a tányérok!” A tömeg ekkor elindult Branka nagyfival, aki kivezette őket a faluból a folyó irányába. Ezután az erdő felé fordult, és egy nagy fára mutatott: „A tányérok éppen ott lettek

elásva.” Egy pillanatra mindenki zavarba jött, mivel senkinél sem volt ásó. Erre valaki gyorsan visszafutott a roma faluba, és pár perc múlva meg is jelent egy ásóval a kezében. Elkezdtek ásni azt remélve, hogy meg fogják találni az ezüst tányérokat. Ástak jó néhány gödröt, de egyik alkalommal sem került elő semmi, csak földkupacokat gyártottak. Branka nagyfi elsápadt, és egyre rosszabbul nézett ki. Arra utasította őket, hogy ássanak még mélyebbre, amit ők meg is tettek. Egy óra is eltelt, és már mindenki fáradt volt. Branka nagyfi meg volt szep-penve. Az ezüst tányérok még mindig nem kerültek elő. Petár előrelépett, és meg-szó-lította Branka nagyit, de közben az egész tömeghez intézte a szavait: „Branka nagyfi,

tudjuk hogy füllentettél a bűvös erődről.” A tömeg elkezdett mozgolódni. „Íme az igazság. Majd én megmutatom, hogy hol vannak az ezüst tányérok.” Branka nagyfi próbált megszólalni, de nem tudott. „Kövessetek engem!” – mondta Petár. Átmentek az úton a folyó felé. Ekkor Jován lement a folyóhoz, és kiemelt egy nagy műanyag szatyrot a vízből. Kinyitotta, és kivette belőle az ezüst tányérokot. Az összes jelenlévő lélegzete elakadt. Petár folytatta: „Branka nagyfi, néhány dolog elárult téged. Elsősorban az összes lopott tárgy fémből volt. A tolvaj más dolgokat otthagyt, és csak a fém dolgokat hozta el! Ennek az volt az oka, hogy el lehetett rejteni őket a folyóban anélkül, hogy tönkremenjenek. A másik árulkodó jel

az volt, hogy minden egyes alkalommal, amikor elmondtad az embereknek, hogy hol találhatóak a lopott tárgyak, sms-üzenetet kaptál előtte a mobilodra! A szöveges üzenet a bűntársadtól jött aki közölte veled, hogy merre vannak az elrejtett tárgyak. Az üzenetjelző hangod ugyanolyan, mint az enyém. Így jöttem rá!”

Branka nagyfi lehajtott fejjel állt előttük. Mindenki meg volt döbbenve. Petár pedig folytatta: „Mi meggyanúsítottunk valakit, hogy a bűntársad, a furcsa viselkedése miatt. Követtem őt a múlt éjszaka egészen le ide a folyóig. A telefonommal fényképeket is készítettem róla - vagyis azt hitte az illető.

Valójában túl sötét volt, de hagytam, hogy azt higgye, lebuktattam a kamerás

telefonommal. Mindent beismert. Azt is elmondta, hogy te kényszerítetted arra, hogy neked dolgozzon. Nem pénzért tette, hanem mert félt tőled, valamint azzal fenyegetted meg, hogy elátkozod.” Sok embert a romák közül elöntött a düh, és legszívesebben megtépázták volna az öregasszonyt. Branka nagygyorsan szedte a lábait hazafelé. Magára zárta az ajtót, és odabent lapított.

Ignác urat látták, amint kopogtat az ajtaján, és halkán beszél hozzá. A nagygyorsan beengedte a férfit, aki majdnem egy egész órát töltött el nála.

Nyolcadik fejezet

Az igazi szellemi erő

Az ezt követő nap szombat volt, a gyereklub (UNA klub) napja. Az egész falu fennmaradt késő éjszakáig, mivel Branka nagyról és a hazugságairól beszélgettek. Kora hajnalban, három óra körül, a faluba észrevétlenül besurrant egy autó, ami utánfutót húzott maga mögött. Azt sem vette észre senki, hogy Branka nagyit, a Boszniában élő határon túli kis faluból származó fia, nagy csendben kiköltöztette az összes holmijával együtt. Elment, és soha többé

nem tért vissza. Ignác úrral megegyeztek, hogy a férfi eladja a házat, és azután Branka néninek elküldi az árát. Egy csapat gyerek ült lent a földön kört alkotva Jován körül, aki a kezében lévő énektáblákat a magasba tartotta. Bránkó közében, a gyerekek között ült és velük együtt énekelt. Sejtelve sem volt arról, hogy mi történt az előző héten, kivéve azokat a történeteket, melyeket édesanyjától hallott. Mária elmerengve, csendben ült, majd felállt, és elindult egymagában a házuk felé. Miután vége lett a klubnak, a gyerekek távoztak a kifestőfüzeteikkel és színes ceruzáikkal. Boriszláv jött lefelé az ösvényen és nagyon gondterheltnek tűnt. Jován integetett neki, mire oda-jött, ahol Jován és Petár ácsorogtak. Bránkó

is meglátta őket, és csatlakozott hozzájuk. Borisláv biccentett egyet Bránkó felé, majd megszólal: „Jován, Bránkó és Petár, valami mondanivalóm lenne nektek.” Ekkorra már Mária is csatlakozott az álldogáló csapat-hoz. Az új blúzáat viselte. Bránkó megpróbálta levenni róla a szemét, de nem tudta. Borisláv folytatta:

„Megtettem azt, amire Petár kért - elmentem a rendőrségre, és azokhoz az emberekhez is, akiktől elloptam a tárgyakat. A rendőrség neheztel rám, de azt mondták, hogyha a megkárosított emberek nem tesznek feljelentést, akkor a rendőrség is eltekint ettől. Fenyegetőztek még egy ideig, de utána elengedtek.” A fiú tovább folytatta: „A következőt akarom elmondani nektek:

Nagyon csúnyán viselkedtem veletek szemben. Mária, tényleg jogod van hozzá, hogy gyűlölj engem egész életeden át. Sajnálom! Elnézést kérek az összes bántásért, amit elkövettem ellenetek!” Petár meg akart szólalni, de Boriszláv felemelte a kezét: „Ne mondj semmit! Nincs mit mondani. Én tényleg sajnálom!” Mária végignézett a kis csapaton, majd halkán megszólalt: „Én is el szeretnék mondani valamit. Tegnap este imádkoztam először életemben, és kértem Jézust, hogy fogadjon el engem, és mostantól az Ő követője vagyok. Ő az, aki megmondhatja nekem, hogy mit tegyek, és én ezentúl azt is fogom tenni.” Jován és Petár visszafogott lélegzettel néztek egymásra. Mária folytatta: „Boriszláv, Jézus

azt mondta, hogy meg kell bocsátanunk az embereknek. Nem azt, hogy megbocsáthatok neked, ha akarok, vagy hogy nem kell megbocsátanom, ha nem akarok. Én Jézus követője vagyok, úgyhogy megbocsátok.” A lány zokogni kezdett, és elfutott az erdő felé. Petár utána akart menni, de Jován kinyújtotta a karját és a vállára tette: „Azt hiszem, hagynunk kell, hogy egy ideig csendben, egyedül maradhasson.” Boriszláv a három fiúra nézett: „Tudjátok, én is olyan szeretnék lenni mint ti. Ti valóban olyan életet éltek, amelyről nekem halvány sejtelmem sincs.” Kezet rázott mindegyik fiúval, és lassan kifelé vette lépteit a faluból. Miközben a fiúk Boriszlávot nézték,

ahogyan távozik, Mária visszatért: „Sajnálom!” Jován mosolygott.

„Sajnálom? Ez volt a legeslegjobb beszéd, amit életemben valaha is hallottam. Azt hiszem, meg kell látogatnunk Ignác urat, és együtt kell ünnepelnünk.” Azon a napon a falut valamilyen újfajta békesség árasztotta el. Az emberek látták Isten erejének a munkálkodását. Nem csak a csodák által, hanem az emberek által is, akik Jézus követői lettek, és megbocsátottak az ellenségeiknek.

Egy újabb történet vagy Egy újabb fejezet a Dunaparti srácok életéből.

*Péter, Jován és Mária ismét egy rejtélyes
helyzetben találták magukat.*

Ezúttal másmilyen rejtélyről van szó.

*Úgy tűnt, hogy az idős asszony különös
képességgel rendelkezik. Tényleg ilyen
hatalmas képességgel rendelkezik e vagy
pedig teljesen más fog kiderülni róla?*

*Ignác úr tudta mi az igazság, de vajon ezt
megosztotta-e a falubeliekkel?*

*Az igazság csak akkor derült ki, miután
egy néhány környékbeli embert
kirabolnak. Az igazság mindig győz,
de harcolni is mindig kell érte.*

*Üzenet a szerzőtől: „Ettől a könyvtől a
végén a hajad égne fog állni és azt is
megláthatod, hogy Jézus erejének
nincs határa, valamint az is kiderül,
hogy a fiatalok hogyan változtathatják
meg a világot.*

Bob Hitching

